

Případ hubeného vojína

Ivo Jahelka

1. Vojín Piskoř Miloš měl čtyřicet kilo,
propadlej hrudní koš, na břicho nezbylo,
von však na to nedbal a s pýchou pravou
často se holedbal se svou postavou.
Prej když si, vážení, z hlavy sundá čepici,
tak že klidně proleze hlavní skrze houfnici.

R: Kanón, rajón, lampas, bum.

2. Tenkrát v opilosti četař ho poňoukal,
aby ty svý kosti do těla nasoukal,
že má fůru keců, na něj se vobořil,
zpitej Piškoř z hecu do laufu se vnořil,
leč hlava se v hlavni mu nějak divně zaklesla,
pak už ani kroucením vyprostit ven nešla.

R:

3. Blížil se čas střelby, s ním se blížil malér,
dávno už neměl by v hlavni bejt ten frajer,
tak jsme mu polili hlavu trochu volejem
na čištění po střelbách - snad k výsledku dospějem.
To je, vážení, situace k zasmání,
jenže to tu taky trochu basou zavání.

R:

4. Střelby jsme prošvihli díky přítomnosti
vojína Piskoře v nábojový komoře,
tím pádem jsme všichni bez vycházek byli,
tož jsme Piskořovi na těle ublížili,
neměl cpát hlavu tam, co je místa málo,
pane prokurátore, dyk se tak moc nestalo.

*: Teda až na tu zlomenou nohu,
na těch pár vyraženejch zubů,
a na to voko už vidí,
výše trestu se mi zdá přiměřená,
ale tak pro vosm lidí.